

**"Усі мої думки тобі,
народе вільний"**

Відділ інформаційних технологій та електронних ресурсів
Березнівської центральної бібліотеки

"Усі мої думки тобі, народе вільний"

(160 років від дня народження
Ольги Кобилянської)

Бібліографічний нарис

2023

**УДК 016:821.161.2 Коб
У74**

«Усі мої думки тобі, народо вільний» : біобібліографічний нарис до 160 річчя від дня народження Ольги Кобилянської/відділ інформаційних технологій та електронних ресурсів Березнівської центральної бібліотеки; уклад. О. І. Гурин. - Березне, 2023. - 20 с.

Біобібліографічний нарис містить матеріали про життєвий шлях, творчу діяльність буковинської письменниці Ольги Кобилянської.

Видання адресоване науковцям, мистецтвознавцям, викладачам, студентам гуманітарних спеціальностей, бібліотечним працівникам, всім, хто цікавиться доробком письменниці.

Біографічна довідка

*Усі мої думки тобі, народе вільний,
і пісня серця, музика душі тобі!
Ольга Кобилянська*

Кобилянська Ольга Юліанівна – яскрава постать в українській літературі, художня спадщина якої збагатила духовну скарбницю нашого народу. Життя і творчість письменниці – вічне джерело натхнення для науковців та митців. Адже за 79 років свого многотрудного життя нею було створено величезний пласт прози, – від малих форм до романних зразків, твори публіцистичного, науково-критичного, мемуарного, епістолярного жанрів, які в сукупності складають не менше 10 томів, тобто кілька тисяч сторінок.

Величезною є роль О. Кобилянської у культурному, літературному, громадському житті Буковини, зокрема, відома її участь у феміністичному русі, вболівання за долю України, формування суспільної думки тодішньої молоді, жіноцтва, загалом громади. Народжена в сім'ї з польськими коренями, вивчена в німецькій мові, знайома з румуномовними людьми, – О. Кобилянська все ж стала українською письменницею, створивши індивідуальний мовостиль, виробивши власну, не схожу ні до чиєї манери письма.

Ольга Кобилянська народилася 27 листопада 1863 року в містечку Гура-Гумора в Південній Буковині четвертою з семи дітей.

Батько, дрібний урядовець Юліан Якович Кобилянський, народився на Галичині (навчався у школі в Бучачі). Належав до шляхетного роду з Наддніпрянщини. Проте дід Ольги Яків не підтвердив документи про шляхетство сина нотаріально, вважаючи, що для заробітку йому буде достатньо розуму. Це значно вплинуло на долю письменниці, позначивши її фінансовою скрутою, труднощами в освіті й самореалізації.

Мати, Марія Йосипівна Вернер, походила зі спольщеної німецької родини. Її родичем був німецький поет-романтик Захарій Вернер. З любові до чоловіка Марія Вернер вивчила українську мову, прийняла греко-католицьку віру та виховувала всіх

дітей у пошані та любові до українства. Ольга дуже любила і глибоко шанувала матір, називала її «наша лагідна „Свята Анна“».

Брат Ольги Степан був живописцем (серед його творів — портрети сестри). Інший брат Юліан — філолог, автор кількох підручників із латинської мови. Сестра Ольги Євгенія мала дар до музики, майстерно грала на фортепіано.

Коли Ользі було 5 років, батька переводять до Сучави. Там Кобилянські заприятелювали з місцевим парохом та українським письменником Миколою Устияновичем. З Ольгою Устиянович Кобилянська щиро товаришувала до кінця життя.

Ольга Кобилянська з Марією та Ольгою Устиянович 1875 року родина Кобилянських переїжджає до гірського містечка Кимполунг, де батько отримав посаду секретаря при старостві. Тут Ольга вступає до німецької початкової школи, вчиться гри на фортепіано. Українську мову Ольга вивчала дома і приватно, у школі — лише німецьку та румунську. У Кимполунзі головним осередком культури був дім міського старости Йозефа Кохановського. Тут Ольга випозичала книжки, слухала музику, «пізнавала гарних людей і зустрічалася з прихильністю до українців». Вірною подругою Кобилянської назавжди стає художниця Августа Кохановська. «Вона є мій „добрий ангел“, як я її все називаю, і в ній пізнала я одну з тих немногих товаришок, котра мене справді любить», — згадуватиме Кобилянська. Між ними була сильна душевна спорідненість.

Після закінчення 4 класів початкової школи Ольгу не полишають мрії про подальшу освіту, на той час важкодоступну для жінок, тож вона наполегливо навчається самостійно: позичає книжки, користується підручниками братів, слухає їхні дискусії, багато читає. Починає цікавитись жіночим питанням та проблемами емансипації. Робить перші літературні спроби — веде щоденник (німецькою), пише поодинокі вірші (польською та німецькою), прозові нариси. Потрохи малює, їздить верхи в гори, грає в аматорських виставах.

1881 року до Кимполунгу приїжджає лікар Атанасій Окуневський з 17-річною дочкою Софією Окуневською, з якою Ольга починає приятелювати. «Заговорила до мене українською мовою, переконуючи, що мені треба писати не по-німецьки, а для свого народу — по-українськи, навчила фонетикою писати, надавала українських книжок», — згадує Кобилянська в автобіографії. 1883 року Окуневська знайомить Кобилянську з феміністкою, організаторкою жіночого руху на Буковині та

письменницею Наталією Кобрилянською, чия особистість дуже вплине на формування поглядів Кобилянської.

1889 року Кобилянська на два роки переїжджає з родиною до села Димки.

Дворічне перебування Кобилянської у селі Димка дало змогу письменниці заглянути глибше в селянське життя. У 1891 році родина переселилася в Чернівці, де був осередок прогресивних діячів, які позитивно впливають на розвиток передового світогляду Кобилянської. Софія Окуневська надсилає їй зі Львова твори Марка Вовчка, Михайла Павлика, Івана Франка, Тараса Шевченка. Мистецький світ полонить Кобилянську. Творами Шевченка вона була захоплена настільки, що багато з них знала напам'ять.

Пам'ятним для Кобилянської був 1898 рік, коли вона їде до Львова для участі у відзначенні 25-річного ювілею творчої діяльності І. Франка. Тут знайомиться з Василем Стефаником, зав'язує дружбу і листування з ним, обговорюючи психологізм його новел.

У 1899 році М. Павлик знайомить листовно Кобилянську з Лесею Українкою. На запрошення Косач Кобилянська приїздить до неї в Зелений Гай на Полтавщині, а через два роки поетеса була гостею Кобилянської в Чернівцях. Леся Українка відіграла значну роль у творчому зростанні письменниці з Буковини. Вона цінувала її талант, бо відчувала у високомистецьких творах посестри «гірську верховину, широкий горизонт». Між письменницями укладаються плідні стосунки, відображені як у їх творчості, так і в листуванні, що набуває інтимного характеру. Обмінюючись ідеями та світоглядом, Кобилянська та Косач разом стоять біля витоків творення феміністичного канону української літератури, вибудовуючи образ нової жінки: жінки-інтелігентки, борчині з обставинами пригнобленої верстви, закоханої в питомо жіночу душу та загальнолюдський гуманістичний ідеал. Хоча листи Кобилянської до Косач зникли з її особистого епістолярного архіву, листи Косач до Кобилянської збереглися і досліджуються досі як унікальний зразок феміністично-лесбійської епістолярної творчості в українській літературі. Саме до Кобилянської їде Косач після смерті Сергія Мержинського, щоб упоратися з горем.

У 1903 році, у розквіті таланту Кобилянська застудилася, внаслідок чого розвинувся частковий параліч. Це позбавило письменницю широкої можливості особисто спілкуватися з друзями-митцями, з народом. Недуга, хвороба та смерть батька, матеріальна скрута спричинили творчий спад: «Моє життя ніколи не було

веселим, а тепер воно доходило до кульмінаційного пункту». Попри хворобу, смерть батька та злидні, Кобилянська невтомно працює і видається, досягаючи в наступні 10 років заслуженої літературної слави.

У 1940 році, після загарбання Бессарабії та Північної Буковини Радянським Союзом, більшовицька влада нагороджує Кобилянську почесною грамотою Президії Верховної Ради УРСР. Вона прийнята до Спілки радянських письменників України, паралельно змушена написати «партійне» за риторикою привітання приходу радянської влади на Буковину для альманаху «Вільна Буковина».

У 1941 році письменниця не змогла евакуюватися з Чернівців. Румунський уряд дав розпорядження передати письменницю військовому суду.

Наміри румунів залишилися нездійсненими, бо 21 березня 1942 року 78-річна Ольга Кобилянська померла. Румунська влада заборонила громадськості провести її в останню путь: на похороні були лише її рідні й близькі.

Є певні міфи про лесбійство Кобилянської. Ось як пише Оксана Забужко у своїй книзі «Notre Dame d'Ukraine: Українка в конфлікті міфологій»: «Приятельські листи американок, французенок і німкенів XIX ст. для сьогоденного непідготовленого вуха таки справді можуть звучати мало не як шквал розпаношених лесбійських освідчень: «Як я тебе люблю... ти радість мого життя... моє серденько, як я тужу до тебе, як мрію про той час, коли ми знову побачимося» і т. д., — тоді як насправді це був цілком звичний, ба навіть ритуалізований тодішньою культурою спосіб жіночого словесного вияву прихильності й симпатії незалежно від об'єкта. Зрозуміло, що «епістолярний роман» панни Лесі й панни Ольги (стилістично, звісно, непорівнянно винахідливіший — у кожному разі, з Лесиної сторони, що єдина нам і відома) має бути відчитаний насамперед у цьому, питомому для нього контексті.»

Ольга Кобилянська за майже півстоліття створила десятки оповідань, нарисів, новел, повістей, критичних і публіцистичних статей, перекладів, лишила значне за обсягом листування. Частина її творів написана німецькою. З них лише деякі були надруковані в періодичних виданнях; 1901 року вони вийшли окремою книжкою під назвою «Kleine russische novellen». Найкращі твори Кобилянської вийшли у перекладах багатьма мовами, зокрема слов'янськими.

У 13—14 років Ольга писала вірші німецькою. У 1880 році пише перше німецькомовне оповідання «Гортенза, або Нарис з життя одної дівчини», у 1883

році — «Доля чи воля?». Потім створює алегоричні замальовки «Видиво» (1885), «Голубка і дуб» (1886), оповідання «Вона вийшла заміж» (1886—1887).

Попри хворобу і злидні, і після 1903 року Кобилянська продовжує писати, видавши протягом наступних 10 років чотири повісті: «Нюба» (1905), «У неділю рано зілля копала» (1907), «Через кладку» (1911) та «За ситуаціями» (1913); а також — збірку новел «До світа» (1905). Крім того, після 20 років творчого шляху до неї приходить визнання: спочатку завдяки повісті «Земля», яку високо оцінила старша генерація письменників, а пізніше — завдяки «Молодій музи» (яка видала на її честь альманах «За красою» в 1905 році) та Миколі Євшану — провідному літературному критику передвоєнної доби.

Під час Першої світової війни Кобилянська пише низку коротких творів («Юда», «Назустріч долі», «Лист засудженого жовніра до своєї жінки»), зображаючи нещастя героїв, спричинені тривалим конфліктом.

Протягом 1920-х Кобилянська видає збірку новел «Снитися» (1922), оповідання (маленьку повість) «Вовчиха» (1923), роман «Апостол черні» (1926). В підрадянській Україні виходять численні перевидання її творів — зокрема, і її перше зібрання творів у 9 томах. Після чого поступово відходить від активної літературної творчості.

У Південній Буковині, заселеній переважно румунами, і меншою мірою українцями, українських шкіл чи культурно-освітніх закладів у 1860—1880 роках не було. Німецька школа не могла дати Кобилянській знань з історії та культури українського народу. Перші її літературні твори, написані німецькою мовою ще без чіткого уявлення, що означає слово «література», припадають на початок 1880-х років («Гортенза, або Нарис із життя однієї дівчини», «Доля чи воля?»). Ранні неопубліковані твори Кобилянської («Гортенза», «Малюнок з народного життя на Буковині», «Видиво», «Людина з народу» та інші) сьогодні зберігають переважно пізнавальне значення, відображаючи окремі сцени з життя містечкової інтелігенції, людей із народу.

Сприйняття Кобилянською німецької культури проходило через її особисті зв'язки з відомими німецькими та австрійськими редакторами та видавцями журналів і газет. Це спілкування дало змогу їй надрукувати німецькою мовою різні твори, як-от «Природа», «Битва», «Некультурна», «Мужик».

Тривалі контакти Кобилянської з німецьким письменником Людвігом Якобовським (1868—1900 роки) відбивали закономірності розвитку міжлітературних

взаємин української та австрійсько-німецької літератур кінця XIX — початку XX століття. У 1890-ті, активізувавши співпрацю з Якововським, Кобилянська публікує німецькою статтю «Марко Вовчок та її оповідання» та цілий ряд перекладених німецькою оповідань українських письменників. Водночас ці контакти сприяли тому, що твори німецьких авторів друкувалися у перекладі українською. Леся Українка, Осип Маковей, Денис Лукіянович, Антін Крушельницький перекладали твори Якововського та друкували їх у чернівецькій «Буковині», у львівському «Літературно-науковому віснику»

Німецька мова, як і німецька культура, відіграли позитивну роль у житті й творчості Кобилянської. Вони, як зауважила Леся Українка, допомогли Кобилянській вийти в широкий світ загальнолюдської культури. Але для утвердження Кобилянської як української письменниці треба було глибоко знати не лише українську мову, а й надбання української літератури. Цю істину вона все ясніше усвідомлювала й з кінця 1880-х років наполегливо вивчала культурну спадщину свого народу, виявляла дедалі більший інтерес до його життя.

Під впливом потужного жіночого оточення — письменниці Наталії Кобринської, першої української жінки-лікарки в Австро-Угорщині Софії Окуневської (прообраз героїні твору «Доля чи воля?»), художниці Августи Кохановської (ілюстраторки новел Кобилянської «Некультурна», «Природа», «Битва», «Під голим небом») — Кобилянська почала писати рідною мовою. Доклалась до мотиву й закоханість в Євгена Озаркевича, брата Наталії Кобринської.

У 1890-х роках Кобилянська зацікавлюється соціалізмом. Вона гостро відчувала нерівноправне, пригноблене становище жінки в тодішньому суспільному житті, яку сковувало «рабство родинне і рабство суспільне». У ті часи жінки не мали широкого доступу до різних галузей праці, знань, мистецтва. Це Кобилянська відчула на собі, тому вона невтомно боролася за звільнення жінки від будь-якої залежності.

У Чернівцях Кобилянська починає активно займатися фемінізмом. Знаходячись у 1894 році біля витоків створення «Товариства руських жінок на Буковині», Кобилянська обґрунтувала мету цього руху в брошурі «Дещо про ідею жіночого руху», порушивши питання про тяжке становище жінки «середньої верстви». 1895 року «Товариство» перейменовують на «Общество руських женщин» на Буковині, і Кобилянська покидає його. У лютому 1902 року в Чернівцях вона співорганізовує ще

одне жіноче товариство, «Кружок українських дівчат». Учасниці гуртка вибрали Кобилянську головою товариства.

Феміністська полеміка проявляється уже в ранніх творах Кобилянської. У деяких («Гортенза», «Вона вийшла заміж»), змальовуючи духовний світ героїнь, вона робила наголос на пошуках особистого щастя. У «Людині» (а ще більше в «Царівні») щастя героїнь пов'язується з феміністичними та класовими проблемами, активною життєвою позицією та необхідністю боротися з несприятливими обставинами.

Продовжуючи проблематику «Людини», повість «Царівна» (1895 р.) проілюструвала розширення світобачення письменниці, поглиблення реалістичної манери та засобів психологічного аналізу. Повість має складну історію: її творення й доопрацювання було тривалим (1888—1893), первісний текст був німецькою, пізніший — український. Надрукували твір у газеті «Буковина» (1895) і того ж року в Чернівцях окремим виданням.

Торкнувшись морально-етичних проблем життя інтелігенції в таких новелах, як «Аристократка» (1896 р.), «Impromptu phantasie», Кобилянська розробляла їх у наступних творах і створила три цілісних образи жінок-інтелігенток в оповіданні «Valse melancolique» (1898 р.). Згодом вона повернулася до теми в повістях «Ніоба» (1905 р.), «Через кладку», «За ситуаціями» (1913 р.).

Реалістичні й романтичні тенденції творчості Кобилянська своєрідно поєднала в одному з найкращих творів — феміністичній повісті «В неділю рано зілля копала», в основі якої — мотив романтичної балади «Ой не ходи, Грицю, та й на вечорниці», неодноразово опрацьованої українськими письменниками. Повість перекладена багатьма мовами, була інсценізована, з успіхом йшла на сцені.

Тема інтелігенції проходить через усю творчість Кобилянської — від її ранніх оповідань та повістей до «Апостола черні».

Зображення життя села, його соціально-психологічних і морально-етичних проблем — друга провідна лінія творчості Кобилянської. «Щоденники» письменниці переконливо свідчать, що в 2-й половині 1880-х вона замислювалася над долею народу, пов'язуючи проникнення в його життя з опануванням соціалістичних ідей. У новелі «Жебрачка» (1895) авторка вперше показала людину з народу, яка опинилася без засобів до існування, живе з милостині. У середині 1890-х Кобилянська поглибила знання селянського життя, чому сприяли її тісні контакти з жителями сіл,

зокрема Димки (згодом це село ввійшло в її творчість картиною братовбивства в повісті «Земля»).

Після надрукування «Землі» Кобилянська одержала листа від багатого землевласника з пропозицією шлюбу, висловивши переконання, що жінка, яка так глибоко відчуває людські трагедії, вміє і глибоко кохати. Кобилянська відповіла, що він помиляється, бо авторка «Землі» вміє і глибоко ненавидіти.

Глибоко правдиві картини з життя села Кобилянська дала в новелах «Банк рустикальний», «На полях», «У св. Івана», «Час», «Некультурна».

На початку 1890-х, розробляючи проблеми, накреслені у ранніх творах, письменниця прагне розширити сферу своїх художніх пошуків, звертається до абстрактно-символічних тем й образів («Акорди», «Хрест», «Місяць»), пише низку поезій у прозі, серед яких є майстерні художні мініатюри. Кобилянська публікувала окремі твори в модерністських часописах «Світ» та «Українська хата».

Творчість Кобилянської 1920—1930-х, коли Буковина опинилася під владою Румунії, проходила у складних умовах. Українська мова й культура зазнавали гонінь, проте й тоді Кобилянська налагоджувала контакти з українською літературною молоддю журналу «Промінь» (1921—1923 рр.), з місячником «Нові шляхи» (Львів), видавництвом «Рух» (Харків), де впродовж 1927—1929 роках вийшли її «Твори» у 9 томах.

У творах Кобилянської періоду Першої світової та часів румунського панування з'явилися деякі нові мотиви. Авторка вводить до оповідань тему війни («Юда», «Лист засудженого вояка до своєї жінки», «Назустріч долі» (1917 р.), «Зійшов з розуму» (1923) та ін.) — подібно до творів Василя Стефаника, Марка Черемшини, Осипа Маковея, Катрі Гриневичевої.

У деяких оповіданнях і новелах повоєнного періоду Кобилянська повернулася до морально-етичних проблем, що були предметом її художнього аналізу в творах кінця XIX — початку XX століття. Так, мотиви «Землі» знайшли продовження та поглиблення в оповіданні «Вовчиха».

Творчість Кобилянської 1920-1930-х років підпадала під вплив символізму («Снитися», «Пресвятая Богородице, помилуй нас!»). У романі «Апостол черні» письменниця наділила буковинське духовенство, зокрема о. Захарія, громадянськими й християнськими чеснотами.

У Чернівцях діє єдиний в Україні літературно-меморіальний музей письменниці, міститься у будинку, в якому Кобилянська мешкала від 1925 року до смерті. Там, серед численних експонатів і особистих речей, зберігається унікальний документ — щоденник Ольги Кобилянської. Це два загальні зошити, написані німецькою (деякі слова українською та польською). Перший запис зроблено 1 листопада 1883-го.

Письменниця вела щоденника впродовж понад семи років, коли жила в Кимполунзі, Димці, Болехові. Майже 70 років ці раритети були за кордоном, їх зберіг і передав до музею американський адвокат Іван Панчук.

Кобилянські, 1894 р. Стоять: Олександр, Юліан, Степан, Володимир. Сидять: Максиміліан, Євгенія, Марія (мати), Юліан (батько), Ольга.

Кобилянська із Лесею Українкою,

Музей Ольги Кобилянської в Чернівцях.

Спальня Ольги Кобилянської в літературно-меморіальному музеї письменниці.

Пам'ятник Ользі Кобилянській (Чернівці)

Увічнення пам'яті Ольги Кобилянської.

У місті Гура-Гумора, де народилася письменниця, встановлено пам'ятник і названо сквер її ім'ям.

У ряді українських міст ім'ям Кобилянської названі вулиці, у тому числі в Чернівцях.

У Чернівцях відкрито літературно-меморіальний музей Кобилянської, Чернівецький музично-драматичний театр носить ім'я Ольги Кобилянської.

У Чернівцях встановлено пам'ятник великій українській письменниці.

У селі Унгурь Окницького району (Молдова) відкрито музей і пам'ятник українській письменниці Ользі Кобилянській, а місцевому ліцею присвоєно її ім'я.

У селі Димки Чернівецької області працює музей Ольги Кобилянської.

У 1963 році випущена поштова марка СРСР, присвячена Кобилянській.

У 2013 році в Україні була випущена поштова марка, присвячена Ользі Кобилянській, і побачила світ пам'ятна монета номіналом у 2 гривні.

В Україні існує літературно-мистецька премія імені Ольги Кобилянської.

За творами письменниці знято фільми "Земля", "Вовчиця", "Меланхолійний вальс", "Царівна" та ін.

Могила Ольги Кобилянської

Висловлювання відомих людей про творчість Ольги Кобилянської

«Я просто зачарований Вашою повістю — все: і природа, і люди, і психологія їх — все це робить таке сильне вражіння, все це виявляє таку свіжість і силу таланту, що, од серця дякуючи Вам за пережиті емоції, я радів за нашу літературу»

(М. Коцюбинський).

«Найвидатнішим з її творів є... «Земля»... «Земля», крім літературної та мовної вартості, матиме тривале значення ще й як документ способу мислення нашого народу...»

(І. Франко).

«Серед українських письменниць вона не має собі рівної на ниві новели і повісті»

(І. Франко).

«Земля»... дає гарну і широку картину життя — тієї «влади землі», що так позначилася на хліборобові, на його психіці й побуті, на його вдачі й переживаннях»

(С. Єфремов).

«У її творах тонкі обрисовання людської психіки, глибокий аналіз і знання людської душі»

(Г. Хоткевич).

«Ми й сьогодні приходимо до творчості Кобилянської по естетичну насолоду і знання жіночого характеру, адже ж вона створила цілу енциклопедію жіночої душі»

(С. Павличко).

Цитати із творів О. Кобилянської

- А що має бджола з того, що мед збирає? А що має земля з того, що родить і нас годує? А що мають тато й мама з того, що мають нас і годують? Що, питаюся? Так уже Бог дав, і так мусить бути.

«Земля»

- Доки мені Бог сил дасть і доки буду жити, буду робити... Наша доля працювати, тому що й відпочинок наш потім без кінця.

«Земля»

- Але Бог добрий, простить людям, хоч як вони його гнівають, хоч мордують одні одних, убивають, ошукують, присягають фальшиво, крадуть. Він все ще добрий для них.

«Земля»

- Я ніколи не була духовно нижча за оточення, але завжди була самотна, ніхто мене не розумів, ніхто не любив, бо я для них була надто розумна і надто поважна, а коли я закохувалася у когось, він виявлявся боягузом, а мені таких не треба...

«Пейзажі душі»

- Пустині дайте мені! Далекої, широкої пустині з пекучим сонцем... без гуку і життя — нехай я плачу. Там я не стріну нічиїх очей... Зарюю обличчя в запеклу землю й буду її освіжувати своїми сльозами, доки вони стануть і затоплять жаль мій смертельний і мене. А сонце буде їх усе пити... жадібне сонце болю...

«Мої лілеї»

- Якщо я колись стану поганою і черствою, то дорікну Богові: навіщо він наділив мене гарячим серцем і прекрасною душею? Ніхто, жодна душа не відповіла ще взаємністю на мою любов...

«Пейзажі душі»

- ...сиджу самотою і дослухаюся до бурі в своїй душі, дослухаюся до волення шаленої, неприборканої туги..Що хоче те немудре серце? Чого воно не дає мені спокою? Що так немилосердно розхитує мої засади, як буря ті смереки на горі?.. Кажуть, що є натури, які самі себе знищують. Чи я така натура? І кажуть ще, що є залюбливі натури... Я, напевне, належу до них...?»

«Пейзажі душі»

- Ви, добрі люди, коли будете все це читати, не думайте про мене погано — що мої думки і почуття сповнені вічним сумом. Чи я тому винна? Коли ви б могли заглянути в моє серце... Чому я не маю спокою? Чому мене оминає веселе буття людське. Моя туга ніколи не втихомириться, я страждаю, як романтики страждають.

«Пейзажі душі»

- Мої ідеали були: бачити свій народ сильним, на рівні з іншим народом, культурним, жінок його укінченими типами, гідними репрезентантками його, і силою, з котрою мож було у всіх випадках числитися. [...] Я заєдно думала: всі ми повинні різьбити самі себе.

«Ідеї»

- Біда ломить і залізо, а Ви лищ людина

«Людина»

Твори Ольги Кобилянської у фондах Березнівської центральної бібліотеки

Кобилянська О. В неділю рано зілля копала : Повість, оповідання / О. Кобилянська ; упоряд., післямова Ю. Б. Кузнецова. – Київ : Школа, 1986. – 462 с.,іл.

Кобилянська О. Вибрані твори / О. Кобилянська . – Київ : Інтеллект- Арт, 2008. – 431 с. : іл. – (Класики української літератури)

Кобилянська О. Ю. Земля ; В неділю рано зілля копала...: повісті ; Оповідання / Ольга Кобилянська. – Київ : Дніпро, 1987. – 627 с.

Кобилянська О. Ю. Людина : повісті / Ольга Кобилянська. – Х. : Фоліо, 2008. – 284 с. – (Українська класика).

Кобилянська О. Ю. Огривай, сонце... = Warme, Sonne... : зб. Малої прози / Ольга Кобилянська ; [упоряд., вступ. ст. та прим. Я. Мельничук ; пер нім. Н. П. Щербань]. – Чернівці : Букрек, 2011. – 398 с. : фото. – Текст укр., нім.

Кобилянська О. Ю. Повісті; Оповідання; Новели / Ольга Кобилянська ; вступ ст. упоряд. і приміт. Ф. П. Погребенника; Ред. Тому В. М. Русанівський. – Київ : Наук. думка, 1988. – 672 с.

Кобилянська О. Ю. Твори : в 2 т. Т. 1. Царівна : повісті ; Оповідання / Ольга Кобилянська. – Київ : Дніпро, 1988. – 541 с.

Кобилянська О. Ю. Твори : в 2 т. Т. 2. Земля ; В неділю рано зілля копала...: повісті ; Оповідання / Ольга Кобилянська. – Київ : Дніпро, 1988. – 598 с.

Ольга Кобилянська в періодиці

Вознюк В. Музей Ольги Кобилянської / В. Вознюк // Краєзнавство. Географія. Туризм. - 2010. - №8. - С. 5-9.

Глибокий психологізм і символізм твору як новаторство О. Кобилянської : [конспект уроку] // Українська мова та література. Шкільний світ : всеукраїнська газета для вчителів. - 2010. - № 38/40. - С. 45 – 46.

Гусар Ю. З Чернівців в Чорторії полетіли "Білі птахи" : на майдані біля Чернівецького театру імені Ольги Кобилянської відбулося дійство "На гостину до Івана" [Миколайчука] / Ю. Гусар // Голос України. - 2016. - №121/2 лип./ - С. 12.

Дмитренко А. Ольга Кобилянська. Повість "Земля" / А. Дмитренко // Українська мова та література : всеукраїнська газета для вчителів : шкільний світ. - 2015. - № 23/24. - С. 30-32.

Дотик словом : листи Василя Стефаника до Ольги Кобилянської // Шкільна бібліотека : загальнодержавний для шкільних бібліотекарів. - 2011. - №4. - С. 18-19.

Кобилянська О. Аристократка/ Ольга Кобилянська // Жінка : Журнал для всієї родини. - 2013. - №7. - С. 10-11.

Корнєва Л. Ти знаєш, що ти людина? : Проблема духовного розкріпачення жінки в повісті О. Кобилянської "Людина" та в драмі Г. Ібсена "Ляльковий дім". 10-й клас / Л. Корнєва, О. Лісовська // Зарубіжна література в школі : науково-методичний журнал. - 2014. - №9/10. - С. 71-74.

Образи жінок-інтелектуалок у новелі О. Кобилянської "Valse melancholige" : [конспект уроку] // Українська мова та література. Шкільний світ : всеукраїнська газета для вчителів. - 2010. - № 38/40. - С. 38 – 40.

Ольга Кобилянська. Життєвий і творчий шлях. Новаторські пошуки в українській

прозі // Українська мова та література. Шкільний світ : всеукраїнська газета для вчителів. - 2010. - № 41/42. - С. 43 – 46.

Осейчук О. Гірська Орлиця - Ольга Кобилянська [Шрифт Брайля І Муна] / О. Осейчук // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2017. - № 26/4 квіт./ - С. 5.

Про відзначення 150-річчя з дня народження Ольги Кобилянської : Постанова Верховної Ради України від 16.05 2013 р. № 269 VII // Відомості Верховної Ради України. - 2014. - № 2/3. - С. 134-135.

Соціально - психологічна повість "Земля" О. Кобилянської : [конспект уроку] // Українська мова та література. Шкільний світ : всеукраїнська газета для вчителів. - 2010. - № 38/40. - С. 40 – 41.

Тимошик М. Ольга Кобилянська про бездуховність і манкуртство українців / М. Тимошик // Літературна Україна : газета письменників України. - 2013. - №21. - С. 10-11.

Трагічна історія родини Федорчуків - новітня інтерпретація християнського мотиву братовбивства : [конспект уроку] [Електронний ресурс] // Українська мова та література. Шкільний світ : всеукраїнська газета для вчителів. - 2010. - № 38/40. - С. 42 - 44.

Царівна української літератури : літературний вечір присвячений українській письменниці Ользі Кобилянській [Текст] // Шкільна бібліотека : загальнодержавний для шкільних бібліотекарів. - 2015. - №2. - С. 28-32.

